

У вагоні нікого.

Туманіє вікно...

На вокзалі росте, наростає тривога,
і цивільних все менше...

Наступає

Махно.

Може, чую і бачу востаннє
рейки,
рейки,
що дзвонять, біжать і зливаються в синій,
смутній далині...

І гармонії срібне ридання
про дитинство і юність мою
нагадало мені...

Сплю.

Це сон,

тільки сон,

мій солодкий, терпкий і кривавий...

Над холодним задуманим тоном колон
бродять птиці якісь...

І летить

у штиках і трояндах,
мов повстанців завітчані лави,
на далекі, на дивні, неznані, на сині
й чудесні моря,
в коливанні крові й янтаря,
зоря.

Проснувся...

Голий

лежу на канапі:

звісилась ковдра, —
блідо і в'яло — рука.

Товариство!

Я вуспівець знову,¹
електрон у ВОАПШ²!

Знову пісня моя і ярка, і дзвінка...
Знов я той, як у той, у 20-й,
комунар стовідсотковий знов.
Як тоді, і натхнений, і юний,
до Комуни
я крізь кров суперечок прийшов,
як тоді, більшовик ніжноокий,
я їду,
і тікає бандитами мла,
хоч у мене і криза була
вісім років!
Прапор падав,
і ворог із рук викидав
ці тканини, шовково-криваві, —
і хитався, і плакав зелений мій сад, —
я тоді оглядався з журбою назад
і дивився в огонь на хитання заграє,
що до зор простяглися ласкаво
крізь ночі
на далекі фронти,
на посьолок робочий, —
щоб забути вагань моїх бред —
і крізь Жовтень дивитись вперед.
Вісім весен і зим,
вісім осен і літ,
то тривога, то гніт,
люті чорної дим
налітали круками на мене,
рвали образів листя зелене,
потрясали кістки
ці безумні круки,
і за те, що з собою на герці
я виснажував марно всі сили
не первий,
рвали нерви

і жили,
і серце...
Скільки раз я хотів,
за нестриманий гнів
і за дум чорні лебеді й круки,
взяти мавзера темного в руки
(щоб надворі летіли сніжинки,
коли небо сліпе і рябе), —
і поставить себе
ДО
стін-
ки.
І не раз я ставав,
але тільки-но брав,
тільки брав я до жуті солодкого мавза,
чорна павза
вибухала вогнем, як пожар:
"От чужак!
Це не так.
Я ж
комунар!"
Довго, довго я був із собою в бою...
Обсипалось і знов зеленіло в гаю,
пролітали хвилини, як роки...
Рвали душу мою
два Володьки в бою;
і обидва, як я, кароокі,
і в обох ще незнаний, невиданий хист,
рвали душу мою
комунар
і червоний фашист.
Другий
(той, що ішов на Ейхгорна),
очі мав не вперед, а назад і убік, —
об'єктивно й по суті був чорний,

або

на-

ціонал-

більшовик.

Він співав Україну — повію,

забуваючи другу, свою,

що не зраджувала у бою

своє ім'я ніколи,

взята в зброї ворожої коло,

не стогнала ніколи:

"Я гину..."

Вічно мокра од крові і поту,

Україна сільської голоти.

Перший теж Україну співав,

де чавун і залізо морями клекоче,

Україну донецьких заграв,

Україну робочу.

Як дитина, що з криком "у — а"

йде крізь болі на світ, у страждання в огні,

гострі шпаги схрестили востаннє в мені

робітник

і дрібний буржуа.

Довго був чорний бій:

то один відступав,

то хитався другий

і згинався тугою дугою,

доставав аж до п'ят головою, —

і, здавалось, не встане ніяк,

голови не відірве з землі,

де накреслив ворожий гостряк

п'ятикутню зорю на чолі.

Ніби серце гнило, —

гнаний човен у морі печалі, —

як дим,

а над морем і ним
небо чорне грозове було,
тільки блискавки — шпади літали!..
Од ударів то іскри, то дзень.
Вдарить перший: густішає тьма,
вдарить другий: мов тьми і нема...
Од ударів то іскри, то дзень, —
це два велетні б'ються за ніч і за день.
Мозок танув і гув¹, —
я у розпачі був,
немов мої соняшні брами,
що до них я крізь кров
на вершини ішов,
що до них ми ішли тисячами, —
затуманились тоскно над нами
й наче танути стали, як дим...
Може, й серце гнило, —
та не так це було.
Це здавалося лиш,
марно гнівом палало обличчя, —
і вперед, і назад
ми ішли, як раніш:
це маневри були стратегічні.
Я ж по місту ходив, як в огні:
все здавалось ворожим і рідним мені,
навіть співи звучали і щиро, й нещиро...
І хотів я розбити, розтрощить свою ліру
об розпечений брук,
забуваючи зовсім про зорі,
про мільйони восторжених рук...
Просто
був
я
тоді
панікьором.

Будні мчали вперед, електричні, ясні,
а за ними і я на підбитім коні:
два Володьки було у мені,
що змагались на грані безодні:
той за Вчора,
а той
за Сьогодні.
В шумі гнівному зброй,
як ізгой,
серце гнане, безумне і хоре
в ребра било, як дзвін на пожар...
Але я ж комунар!
Мусить там
мені бути не ковзько,
де упав той титан Маяковський,
на хвилевую радість катам!
Хай і серце-ізгой
в шумі гнівному зброй, —
та його я не дам на поталу:
мої предки змагались на Волзі, Дніпрі,
на Дунаї, Дінці і на Сені, —
я не той,
не з того матер'ялу,
що Єсенін!
Надто довго боролися ми,
продирались до сонця із тьми,
щоб пішов хоч один з нас у морок.
Не обдурить ніколи нас ворог,
бо натягнуто рейки, як струни,
як ток...
Сонце ширить нам очі і груди:
з нас не буде
ніхто
дезертиром
Комуни.

День 26V—3.VI. 1930.

Харків